

בבית המשפט העליון בשבתו כבית משפט לערעורים פליימ

ע"פ 5739/03

בפני: כבוד הנשיאה ד' ביניש
כבוד השופט א' רובינשטיין
כבוד השופטת ד' ברלינר

המערער: ז'ק אזולאי

נגד

המשיבה: מדינת ישראל

ערעור על הכרעת הדין וגזר הדין של בית המשפט המחוזי בתל-אביב מיום 22.5.2003 בתיק פ' 1031/01 שניתן על ידי כבוד השופטים ד' בר אופיר, נ' לידסקי, ה' אחיטוב הרטמן

תאריך הישיבה: ט' בשבט התשס"ז (28/1/07)

בשם המערער: עו"ד ד"ר חיים משגב; עו"ד זאב וישניא

בשם המשיבה: עו"ד רחל מטר

פסק-דין

השופטת ד' ברלינר:

א. בין השנים 1998-2000 היה המערער בעל חברת כוח אדם בשם "טיפול אקספרס בע"מ" שעסקה בהבאת עובדות זרות ארצה. בכתב אישום שהוגש נגדו בשנת 2001 נטען כי את עיסוקו – ניצל לביצוע עבירות מין בעובדות זרות שנזקקו לשירותיו. כתב האישום כלל מלכתחילה 9 אישומים שבו יוחסו לו עבירות מין (ועבירות נוספות) ב-6 עובדות זרות.

באשר לשניים מהאישומים (אישומים 6, 7) הודיעה התביעה כי היא תוזרת בה והמערער זוכה מהם.

בהכרעת דין ארוכה במיוחד המגוללת לפרטי פרטים את השתלשלות הדברים ביחס לכל אחת מ-4 המתלוננות האחרות, הורשע המערער בעבירות שיוחסו לו בכל יתר האישומים. על המערער הוטלו 12 שנות מאסר בפועל ומאסר על תנאי.

על הכרעת הדין וגזר הדין – הערעור בפנינו.

ב. עיקרי ממצאיו של בית משפט קמא

ככלל, נתן בית המשפט אמון בגרסאותיהן של כל המתלוננות ודחה את גרסתו (הזהה) של המערער באשר לכולן, דהיינו: כי קיים עימן יחסי מין בהסכמה.

להלן ימנו המתלוננות בהתאם לסדר שבו הלך בית משפט קמא:

1. המתלוננת מרים (האישום החמישי):

מתלוננת זו הינה אחותה של המתלוננת העיקרית בתיק – מליקה. היא הגיעה ארצה שלא בעזרת המערער, אולם בשלב מאוחר יותר לצורך החלפת מקום עבודה – הגיעה למשרדו.

לגרסתה – המערער החזיקה במשרדו בתואנת שווא. משנותרו לבדם, ליטף אותה, תפס בחנה וניסה לפתוח את רוכסן מכנסיה. בסופו של דבר, הצליחה להיחלץ ממנו לאחר שאימה כי תצרח. גרסת המערער כאילו קיים עימה מספר פעמים יחסי מין בהסכמה, הוכחשה על ידה מכל וכל.

כאמור – בית המשפט נתן אמון בגרסתה ודחה את גרסת המערער. לא הייתה מחלוקת על כך כי תלונתה נגבתה כשנתיים לאחר האירוע. אליבא דבית משפט קמא, אין בכך כדי לכרסם במשקל דבריה, משום שהיא לא יזמה את התלונה, אלא המשטרה הגיעה אליה. רקע חייה הכתיב את דרך התנהלותה ואי הגשת תלונה מְנִיית על ידה, שעל כן רק משהגיעה המשטרה אליה – נחשפו הדברים.

2. המתלוננת איטו (האישום השמיני):

העובדות בעניינה של מתלוננת זו דומות לאלה שפורטו לעיל בעניינה של מרים: גם היא הגיעה למשרדו של המערער כדי שיסייע לה בהחלפת עבודה. בפגישה הראשונה – ניסה המערער להתקרב אליה, היא איימה כי תצעק והמערער נרתע משום

שהדלת לא הייתה סגורה. בפעם נוספת שהתייצבה במשרדו – ניסה לנשק אותה, תפס בז'קט שלה וניסה למושכו. בשלב מסוים עלה בידה להרגיע אותו- ואז ברח מהמקום. גם עדותה זכתה לאמון. גרסת המערער לפיה היו יחסי מין בהסכמה – נדחתה.

3. העדה המרכזית - מליקה

ארבעה אישומים מגוללים את ההתעללות המינית שעברה מליקה (על פי הנטען) תחת ידיו של המערער.

המערער אסף את מליקה מנמל התעופה עם הגיעה ארצה וניצל כבר נסיעה ראשונה זו כדי לאנוס אותה במכוניתו. על-פי קביעתו של בית משפט קמא, איים עליה המערער כי יחזירה לארץ מוצאה, דרכונה היה אצלו – התנגדויותיה לא הואילו – וכך עלה בידיו להשלים את האנוס. לאחר פעם ראשונה זו, היו עוד מספר אירועים של מעשים מגונים במשרדו של המערער שהתבטאו בנגיעות בחזה, ניסיונות להפשיטה ועוד. בהמשך היו עוד שני מעשי אינוס, שניהם במשרדו של המערער, לאחר שהמערער נעל את הדלת. מליקה הייתה תלויה במערער, המעבידים השונים אצלם עבדה העבירו את שכרה לידיה ודרכונה היה אצלו, שעל כן התלות בו – היתה מוחלטת.

בית משפט קמא התעכב ארוכות על הדרך בה הגיעה מליקה להתלונן: את פרשת ההתעללות חשפה מליקה בפני נכדתה של קשישה אצלה עבדה. אותה נכדה היא אחייניתו של מי שהיה שותפו של המערער אלפרד מילר (להלן: מילר). הנכדה פנתה לדודה, וזה האחרון אמר לה שיש עיתונאית המעוניינת לראיין את מליקה, אלא שקודם עליה להתלונן במשטרה וכך אומנם עשתה. בדיעבד, פורסמו גם הכתבות בעיתון על ידי אותה עיתונאית (הדס שטייף).

4. המעשים שביצע המערער במליקה, מהווים את הציר המרכזי בכתב האישום, שעל כן אין תימה בכך שמרבית מאמצי הסנגוריה כוונו לקעקוע אמינותה. כפי שיובהר בהמשך, טענת ההגנה העיקרית (המתקשרת אף היא לעניינה של מליקה) היתה כי המערער היה חייב כסף רב למילר, מילר איים עליו ולא בחל בכל דרך כדי לנקום במערער ולהביא למפלתו. לצורך זה קשר קשר עם אשתו של המערער מרי אזולאי (להלן: האישה או מרי), שהייתה אף היא מעוניינת לנקום בו, בשל בגידותיו.

מליקה, הייתה המאהבת של מילר, והוא "גייס" אותה למשימה. מליקה וכך גם המתלוננות האחרות הגיעו לכתבת ולהגשת התלונה ביוזמתו הפעילה של מילר,

ששותפים לה היו גם אחייניתו יעל מולי (שבפניה התלוננה מליקה לראשונה) ובנו השוטר. לשיטתה של הסנגוריה, חרף העמודים הרבים שהקדיש בית משפט קמא לבחינת עדותה של מליקה – לא ניתן משקל לכל אותם גורמים מכרסמים במשקל דבריה, שהחשוב ביניהם הוא יחסיה האינטימיים עם מילר, עובדה שלא היתה שנויה במחלוקת. הסנגוריה מפנה גם לכבישת הגירסה לאורך תקופה ארוכה, לכך שלא סיפרה אפילו לאחותה מרים לאורך התקופה על מעשי האונס והאימים, לכך שפנתה לעיתונאית, כמו גם "לביזאריות" שבעצם הגרסה, או לפחות לחלקים ממנה. לא יעלה על הדעת, כך לדעת הסנגורים, כי כבר בדקות הראשונות לשהותה בארץ, בעודו מוליך את מליקה משדה התעופה למקום שירותה – אנס אותה המערער. על רקע זה טוענים הסנגורים כי שגה בית משפט קמא, כאשר קבע כי הוא נותן אמון מלא בגרסתה של מליקה. גם ראיות החיזוק שמנה בית משפט קמא לרבות שיחת טלפון (מוקלטת) שניהלה עם המערער מתחנת המשטרה ובה איים עליה לבל תדבר כי לא יהיה לה טוב – אינם מהווים לשיטת הסנגוריה משקל נגד לכל האותות המובהקים המצביעים על כך שמליקה היתה חלק מהקשר שנקשר נגד המערער.

4. זמן רב לאחר שהסתיים משפטו של המערער בבית משפט קמא ולפני שמיעת הערעור, עתרה הסנגוריה להשמעת ראיה נוספת בעניינה של מליקה. לדברי הסנגורים: בדרך לא דרך, התברר להם כי מליקה התוודתה בפני אנשים שונים כי גרסתה באשר למעשי האונס בשקר יסודה, והיא אף הוקלטה וחתמה על תצהיר ברוח זו. לאורך חודשים רבים שגלשו לשנים, נעשה מאמץ על-ידי התביעה לגבות הודעה נוספת ממליקה כדי לבחון את הטענה. חרף נכונותה המוצהרת של מליקה, לשתף פעולה עם התביעה, התברר כי בפועל התחמקה מכך. נעשו ניסיונות רבים לאתר אותה ולגבות הודעה נוספת בהתייחס לתצהיר ולקלטת, אלא שלא ניתן היה להשלים את המשימה.

בסופו של יום, בישיבה האחרונה שהתקיימה בפנינו ביום 28.1.07, חזר בו המבקש מן הבקשה לגבות את הודעתה המשלימה של מליקה, שעל כן "סל הראיות" שבפנינו- זהה לזה שהיה בפני בית משפט קמא. את התשובה להשגותיו של הסנגור יש לבחון איפוא על פי המצוי בו. התביעה טוענת כי בהעמדת סל הראיות על מתכונתו המקורית – לא סגי. יש משמעות (שלילית) לעצם העלאת הטענה ולמאמצים שנעשו לאורך תקופה ארוכה של כ-3 שנים לאתר את מליקה לאור בקשות חוזרות ונשנות של הסנגוריה. בדיעבד, כאשר הטיפול בנושא זה הסתיים בקול ענות חלושה, משום שבפועל התברר שמליקה מתחמקת ואינה מעוניינת ככל הנראה לחזור בה מגרסתה יש בכך, בעקפיין לפחות, חיזוק לגרסה שהשמיעה בעדותה המקורית.

5. המתלוננת האחרונה היא פְּתִיחָה. שלד המעשה חוזר על עצמו: פתיחה באה ארצה בשנת 1998 דרך חברת כוח אדם אחרת (לא זו של המערער). היא הכירה את המערער בדרכי עקיפין, ובשלב מסוים פנתה אליו כדי שיסייע בידה במציאת עבודה אחרת. בפגישה הראשונה השאירה בידו לבקשתו את דרכונה ובשל כך הפכה לתלויה בו והתקשרה אליו פעמים נוספות. באותן התקשרויות הציע לה המערער הצעות מיניות. במפגש השני ביניהם, נעל את הדלת, חסם את דרכה, תפס אותה וחולצתה נקרעה, איים עליה כי אם לא תשכב עימו, ידאג להחזירה למרוקו והזכיר לה כי דרכונה אצלו. פתיחה לגרסתה, בכתה והתחננה על נפשה – אלא שהמערער לא הניח לה. בסופו של דבר "השתפשה בה מאחורה" כשהוא מחזיק בה לבל תימלט. בסיום המעשה – ביקשה שוב כי יחזיר לה את דרכונה, אלא שהמערער סירב. בית המשפט נתן אמון בגרסתה ומנה ראיות חיזוק, בין היתר שיחה בין המערער לפתיחה שלה היתה עדת שמיעה גם קרובה של מעבידתה שאישרה כי המדובר היה בשיחה למטרה מינית. עוד קבע בית המשפט כי פתיחה לא הכירה את המתלוננות האחרות בתיק זה, שעל כן לא תאמה עימן גרסאות. את הגעתה למשרד המערער פעם נוספת חרף המעשה המגונה שביצע בה בפעם הראשונה הסביר בית משפט קמא בכך שפתיחה נאלצה לעשות זאת משום שנוקקה לעבודה. אין לה כאן קרוב ומידע. המערער החזיק בדרכונה, שעל כן היתה תלויה בו. גרסת המערער כי קיים עמה יחסים בהסכמה – נדחתה, וכך גם הטענה כי טפלה עליו עלילת שוא.

ג. הנרעור – כללי

הודעת הערעור משתרעת על פני שישים ושלושה עמודים וכל כולה – תקיפת ממצאי המהימנות שנקבעו על-ידי בית משפט קמא. למעשה, ניתן היה לסיים את הדיון בקצרה תוך הפניה למושכלות היסוד בתחום זה, קרי, כי ערכאת הערעור תנהג איפוק בהתערבות בממצאים מסוג זה, וככלל – לא תתערב בהם. (ראה למשל ע"פ 5386/05 בילל אלחורטי נ' מדינת ישראל (לא פורסם)) שמא משום כך, כווננו מאמצי הסנגוריה להתפתחויות שזמנן לאחר הדיון בבית משפט קמא, דהיינו: הטענה בדבר השינוי בגרסתה של מליקה. אלא, שטענה זו שוב אינה עומדת על הפרק כפי שהוסבר לעיל ועל כן נותרו הטענות, ללא עמוד שדרה שיכול לשאת אותן. להלן נתייחס לעיקרי הטענות במידה ובהיקף הנראים לנו ראויים.

ד. עיקרי הטענות

1. הודעת הערעור פותחת בהכרזה כי המערער נפל קורבן "לקשר מרושע" שרקמו נגדו אשתו ושותפו לעסקים – מילר. המתלוננות, כך על-פי הנטען גויסו על-ידי השניים כדי שיטפלו על המערער אשמת שווא. המתלוננות כולן, מכירות זו את זו, שתיים מהן, מרים ומליקה – אחיות. מליקה, היתה כזכור מאהבתו של מילר – ומכאן האפשרות לגייסן למשימה. המתלוננות כולן אינן "צנועות וחסודות". כפי שסבר בית משפט קמא, היו להן חברים בארץ, במרומוז נטען כי חלק מהן אפילו עסקו בזנות, שעל כן שגה בית משפט קמא בקונספציה היסודית לגביהן.

2. בית משפט קמא נקט במדיניות של "איפה ואיפה" בהתייחסותו לעדויות עדי התביעה – לעומת עדי ההגנה. לעדי התביעה התייחס כמעט "בחרדת קודש", תוך שהוא מתעלם מקשיים העולים מעדויותיהם ואילו בעדי ההגנה נהג בזלזול מכוון. ישנם עדי הגנה שעדותם לא זכתה להתייחסות בהכרעת הדין. כללית, אליבא דהסנגוריה חלק מהקביעות בהכרעת הדין מצביעות על כך שהשופטים בבית משפט קמא "היו מנותקים לגמרי מחומר הראיות" (סעיף 11' להודעת הערעור). על רקע הציטוט דלעיל, נעיר, כי הודעת הערעור כוללת התבטאויות קשות כלפי בית משפט קמא, שלא היה להן מקום.

3. ספציפית באשר לכל אחת מהמתלוננות:

מרים: ניתן למצוא בגרסתה תמיכה לטענת המערער כי קיים עימה יחסים בהסכמה. היא המשיכה לבוא למשרדו, שמרה עימו גם על קשר טלפוני, לא נרתעה מלמסור לו תמונות כדי שימסור אותן למשפחתה במרוקו והחשוב מכל אפשרה את הבאתה של אחותה מליקה באמצעות המערער מבלי להזהיר אותה מפניו. לשיהוי בתלונתה אין הסבר והוא גורע ממשקל הדברים. עוד מפנים הסנגורים לעדויותיהם של עדים מסוימים (אנילביץ, לחיאני) שלשיטתם מכרסמות במשקל דבריה של מרים. הדרך בה התמודד בית המשפט עם גרסאות אלה, מצביעה שוב על נטייתו הבסיסית לכיוון קבלת גרסאות המתלוננות, מבלי לשקלל את סימני השאלה העולים מהן.

4. באשר לאיטו: טענות הסנגוריה ביחס אליה פונות לכל כיוון אפשרי. החל בחוסר סבירות ומוזרות הגרסה, עבור לאישיותה המפוקפקת וכלה בשקרים של ממש בהם נתפסה. מכל מקום, תוך ניסיון לבור את המוץ מן התבן – עיקרי הדברים הם כדלקמן:

המערער לגרסתה של איטו, נהג בדרך פסולה מייד במפגש הראשון והיא נרתעה מפניו ואף איימה עליו שתצעק. למרות זאת שבה למשרדו פעמים רבות, לכאורה

כדי להתעניין בעבודה, למרות שהתעניינות זו יכולה היתה להיעשות בטלפון. איטו היתה מעורה בחיים בארץ, שכן עובר להיכרותה עם המערער שהתה כבר שנתיים בארץ, שעל כן ידעה כי המערער אינו יכול לגרשה מהארץ. כל טיעון המתבסס על פחדה של איטו מהמערער אין לו בסיס. בית משפט קמא שגה גם כאשר קבע כי מסמכיה ובמיוחד הדרכון היו בידיו של המערער. הראיות מצביעות על כך שהדרכון היה בידיה כמו בידי המתלוננות הנוספות. הורתה ולידתה של תלונתה, בהיכרות בינה ובין אשת המערער שחשה פגועה עקב בגידותיו והביאה את איטו למילר ומכאן והלאה התגלגלו הדברים. איטו נתפסה בשקרים של ממש ואפילו בניסיון להדחת עדים. אחייניתו של מילר סיפרה כי איטו ביקשה ממנה שתשקר באשר לדרך בה הכירה אותה. בית משפט קמא לא התייחס לעדות זו (של האחיינית) ובכך "החמיץ את העיקר ביחס לעדותה של איטו".

עד נוסף הקשור אליה הוא העד בודהנה: עד זה העיד אומנם כי איטו סיפרה לו שהיא התנגדה לקיום יחסים עם המערער – אולם זאת בתקופת חודש הרמדאן (בהבדל מהתנגדות כללית וגורפת). עוד עולה מעדותו של עד זה כי היחסים – בין איטו למערער בעת שזו באה למשרד היו טובים, בניגוד לטענתה בדבר פחדה ממנו.

5. באשר לפתיחה: הטענות חוזרות על עצמן. גרסתה של פתיחה היתה כי המערער, למן הרגע הראשון להיכרותם, חתר לכיוון המיני, הציע לה לקיים עימו יחסי מין תוך הבטחה שיש לו חבר רופא שיאחה את בתוליה, למרות זאת עדיין חזרה ופנתה אל המערער בבקשה שיסדר לה עבודה. גם פתיחה היתה בארץ מספר שנים, הכירה משרדי כוח אדם שונים, דרכונה היה בידי המערער רק חלק מהזמן, שעל כן לא היתה תלויה במערער.

6. באשר למליקה: מליקה היא כאמור חוד החנית בטיעוניו של הסנגור. גרסתה הועמדה תחת מיקרוסקופ, ובכל חוליה בה – מצאו הסנגורים פגם. הטיעונים המרכזיים הובאו כבר לעיל – והם נכונותה לרצות את מילר, בכך שתביא להפללתו של המערער "וגיוס" המתלוננות הנוספות. למילר היה מניע של ממש לרצות ברעתו של המערער. המערער ומילר עמדו להקים חברה חדשה להבאת עובדים זרים, ונתח נכבד מהרווחים אמור היה להגיע לכיסו. קביעתו של בית משפט קמא, כאילו מדובר בחוב של 3,200 ש"ח בלבד שחב המערער למילר, (שעל כן אין זה סביר כי חוב מעין זה יניע את גלגלי העלילה) – היא שגויה. בנוסף מפנים הסנגורים לשיהוי בתלונתה, לכך שלא סיפרה על האונס הראשון מיד עם הגיעה לארץ לאחותה, ולכך שלא היתה תלויה במערער – כיון שהיו לה בארץ שתי אחיות שידאגו לה. על פני הדברים לא היתה סיבה שתחזור "לזירת הפשע", קרי: אל המערער אם אכן אנס אותה כפי שטענה. עוד טוענים הסנגורים כי היו

שני עדים, עורך-דין מאיר סויסה וארנון חביב שהעידו על "כימיה" בין מליקה למערער. היתה גם עדות באשר ל"נינוחות" של מליקה עם הגיעה למשרד – מכל אלה התעלם בית משפט קמא.

קביעתו של בית משפט קמא כי מליקה סברה שניתוק הקשר עם המערער יביא לסילוקה מן הארץ – אין לה על מה שתסמוך. מליקה גם החזיקה, לפחות בחלק מן התקופה בדרכונה, שעל כן גם הטענה של החזקת הדרכון על-ידי המערער כאמצעי איום אין בה ממש. "התוודותה" הראשונה של מליקה באשר לאונס, בפני יעל מולי (אחייניתו של מילר) היא מוזרה. גם לאחר ההתוודות חלפו כ-3 שבועות עד לתלונה במשטרה. המשך הדרך באשר לחשיפת הפרשה, מוזרה אף היא לשיטת הסנגורים.

כפי שהוזכר כבר, המתלוננות סיפרו את סיפורן לעיתונאית הדס שטייף. זו פרסמה כתבות בנושא והכתבות הוגשו. בית משפט קמא ראה בעדותה של הדס שטייף חיזוק לגרסתה של מליקה. בפועל – כך לדעת הסנגורים, הכתבות "מחלישות" את גרסתן. תוכן הכתבות חושף גרסה שונה לחלוטין של המתלוננות שרואיינו על-ידה (בהשוואה לגירסתן בבית המשפט). בית משפט קמא קבע כי הוא אינו מוכן לראות בכתבות ראייה לתוכן משום שלא הוגשו וקלטות הראיונות ובכך שגה.

7. טענה מרכזית נוספת במערך טיעוני ההגנה, עניינה יחסו של בית המשפט לגרסת המערער. כאמור, המערער טען כי קיים עם כל המתלוננות יחסי מין בהסכמה. בית המשפט לא האמין לו, בין היתר משום שמדובר בגרסה כבושה שלא נאמרה במשטרה.

לטענת הסנגורים: ניתן למצוא את ניצני הגרסה בדברים שאמר המערער לסנגורו דאז עורך-דין וינגרטן כבר בשלב המעצר. המערער לא הודה בזמנו בקשריו עם המתלוננות בשל היקפן של בגידותיו. המערער ידע כי גם אם אשתו מודעת לבגידה זו או אחרת – היקף המעשים "יפגע בה אנושות" וזה ההסבר להכחשתו.

ה. דיון

נראה לי כי את פרק הדיון יש לפתוח בהזכרת מספר עקרונות כלליים הפורסים כנפיהם על כל שיאמר להלן. ככלל – הכרעת דין אינה אמורה להיות מעין "רשימת מלאי" של כל העדים שהעידו תוך התייחסות לכל מילה שיצאה מפיהם. מלאכת השפיטה מתבטאת בין היתר בהפרדת העיקר מהטפל ובאיתור הנדבכים הרלוונטיים לקביעת ממצאים. לעולם ניתן להשיג על אי הזכרתו של עד, אי התייחסות דווקא לחלק

זה או אחר בגרסה שיש לו חשיבות לדעת מי מהצדדים. הדברים נכונים בכל תיק, על אחת כמה וכמה בתיק מרובה עדים ורב היקף כדוגמת התיק הנוכחי. ביקורתה של ערכאת הערעור היא במבט על, הרואה את התמונה כולה. הבחינה האם שגה בית המשפט בכך שלא התייחס לפרט זה או אחר מהחומר המצוי בפניו תיעשה על פי המכלול. חשיבות יכולה להיות להתעלמותו של בית משפט מראיה מרכזית (עד או ראיה אחרת) או לחילופין קביעת ממצאי מהימנות שאינם משקללים את כל הנתונים הרלוונטיים, לרבות סימני שאלה מובהקים המצויים בגרסת העד וכיוצא בכך.

בע"פ 9352/99 יומטוביאן נ' מדינת ישראל, פ"ד נד(4) 632, 645 אמר כבוד

השופט זמיר בהקשר זה כי:

"צריך טעם מיוחד להתערבות של ערכאת הערעור בעובדות שנקבעו על-ידי הערכאה הדיונית: צריך שהטעות של הערכאה הדיונית תהיה מהותית וכולטת עד כדי כך שתבטל את העדיפות המוקנית לערכאה זאת כתוצאה מהתרשמות ישירה מן העדים. כך, לדוגמה, במקרה שבו הערכאה הדיונית לא נתנה את דעתה לפרטים מהותיים בחומר הראיות, שיש בהם כדי לשנות את קביעתה, או במקרה שבו הגירסה שנתקבלה על-ידי הערכאה הדיונית מופרכת על פניה והיא חסרת כל היגיון. ראו: ע"פ 4/51 פיפרלינג נ' היועץ המשפטי [15], בעמ' 1215; ע"פ 3870/91 ארוש נ' מדינת ישראל [16], בעמ' 83-84; ע"פ 7288/97 מדינת ישראל נ' כהן [17], בעמ' 613."

חרף הבנאליות והתחושה כי מדובר באדני יסוד הידועים לכל – נראה כי אין מנוס מהזכרתם פעם נוספת: יש הבדל בין הצבעה על שגיאה שגה בית המשפט לבין יכוח עימו וחזרה על טיעונים שנבחנו על-ידו והוכרעו, והפעם תחת חסותה של ערכאת הערעור. בפרשת יומטוביאן שהוזכרה לעיל המשיך כבוד השופט זמיר ושאל:

"... ומדוע ראיתי לנכון להציג עכשיו הלכה זאת, אף שהיא קיימת עמנו מימים קדמונים, ודומה שהיא מוסכמה שאינה צריכה ראייה? משום שבפועל הלכה זאת עדיין עומדת למבחן, ואף נתונה בסכנה, דבר יום ביומו. דבר רגיל הוא שבעל-דין מגיש ערעור כאילו הלכה זאת אינה קיימת כלל, או שהוא מנסה להשחיל את הערעור דרך פתח צר של חריג להלכה, כשהוא נאחז לעתים, כטובע בקש, בפסק-דין שבו לכאורה סטה בית-המשפט מן ההלכה. אכן, אפשר להבין בעל-דין שהורשע על-ידי בית-משפט, ואין לו סיכוי בערעור אלא אם ימוטט קביעות עובדתיות שנעשו על-ידי בית-המשפט, שהוא מנסה לתקוף גם אמינות של עדים. אך צריך שגם הוא

יבין את המגבלות של ערכאת ערעור, ומוטב מוקדם
מאשר מאוחר. לכן יש טעם להוציא את ההלכה מן הגנזך
מפעם לפעם, לנער ממנה את האבק ולהציג אותה לעין
כול נקייה ורעננה."

דומה כי האמור לעיל – אינו טעון הבהרה וכל המוסיף גורע. המקרה הנוכחי
הוא מקרה מובהק של ניסיון למוטט קביעות עובדתיות שכן אחרת - אין לערעור
תקומה. לרוע המזל – לא עלה בידי המערער להציב את הניסיון הנ"ל על נדבכים של
ממש שעל כן הוא נדון לכישלון.

ו. אמירה כללית נוספת

מערכות יחסים – הן דבר מורכב, נתון לשינויים וככלל - אינן משקפות על רצף
זמן, דיכוטומיה של שחור ולבן. גם בין נאנסת לאנס, תוקף למותקפת, יכולים להתקיים
בפרקי זמן מסוימים, קשרים סבירים שאינם משקפים את המהות האמיתית של יחסיהם.
לפיכך, הניסיון להצביע על נינוחות במשרד, היענות להזמנות, העברת תמונות
באמצעות המערער וכיוצא בזה כהוכחה חד משמעית לכך שהתלונות באשר לתקיפות
המיניות בשקר יסודן, הוא ניסיון עקר.

ז. ובהקשר דומה: סולם התגובות של קורבנות עבירות מין והצורך לבחינתו זכה
כבר להתייחסות רחבה וענפה בפסיקה שהשורה התחתונה בה היא שכמספר הקורבנות
מספר התגובות (זאת מבלי להתייחס לתסמונות התנהגותיות המאפיינות קורבנות
אונס). (ראה ע"פ 316/85 גרינוולד נ' מדינת ישראל, פ"ד מ(2) 564).

במקרה הנוכחי – כל המתלוננות הן עובדות זרות. מדובר באוכלוסיה חלשה
ופגיעה במיוחד. טענותיו של הסנגור בדבר מספר השנים ששהתה עדה זו או אחרת
בארץ עובר לאירועים הרלוונטיים – אינו משנה נתון עובדתי זה והמשמעות המתחייבת
ממנו. אף אחת מהעדות לא נמצאה על קרקע מוצקה בשהותה בישראל. המערער הווה
עבורן גורם סמכותי שיכול לנווט את עתידן. כל המתלוננות הגיעו לעבוד בארץ על רקע
מצוקה כלכלית בארץ מוצאן. הן חייבות להרוויח כסף והתלות במי שיכול לסייע להן
למצוא מקום עבודה, לעבור ממקום עבודה אחד למשנהו ובאופן כללי להישאר בארץ -
מובנת מאליה. חלק מהמתלוננות העידו על כך שדרכונן נשאר בידי המערער ובכך
הפכה התלות למוחלטת. אולם, גם אם הדרכון הושב להן – על דרכן למקומות עבודה
בארץ – היתה למערער השפעה רבה ודי בכך כאמור לעניין התלות.

לא ניתן לצפות מעובדת זרה שמעמדה רעוע שתנהג באותה פתיחות ואסרטיביות שניתן אולי לצפות לה מרעותה הישראלית - כאשר גם לגבי זו האחרונה, הניסיון האנושי והשיפוטי מוכיח שהאסרטיביות והפתיחות במקרים רבים – ממנה והלאה, בעקבות תקיפות מיניות.

ח. מכאן לבחינה העניינית של חומר הראיות תוך התייחסות לטענות שהועלו על-ידי הסנגורים:

1. הקשר שנקשר בין מילר ואשת המערער שהביא ליצירת עלילת השווא נגד המערער וגיוס המתלוננות כולן למשימה: הכרעת הדין עסקה בנושא זה והקדישה לכך פיסקה (ראה פיסקה 95). הטיעונים בהודעת המערער אינם חושפים היבטים חדשים שלא הוזכרו ולא נדונו. הסנגוריה לא הצביעה על ראייה קונקרטית, חד משמעית המעידה על כך שקשר מעין זה אכן נקשר. על קיומו של הקשר מבקשת הסנגוריה ללמוד, ממספר עדויות שהיו בפני בית המשפט, אלא שבחינת אותן עדויות אינה מוליכה למסקנה זו. העדות המרכזית אליה מפנה הסנגוריה הינה עדותו של עד בשם אלעד אטיאס, אלעד אטיאס הוא אחיינו של המערער (מצד אשתו) והוא עבד לטענתו במשרדו של המערער. העד סיפר על שיחה בין מילר לבין אשת המערער. את הדברים המדויקים שנאמרו באותה שיחה לא זכר העד אולם "הרושם הכללי, רוח הדברים היתה שנאמר שז'ק בוגד באשתו והוא לא אדם טוב...". חקירה נגדית הבהירה כי העד למעשה לא נכח פיזית בשיחה ושמע רק חלקים ממנה. מכל מקום, המרחק בין קשירת קשר להפלת המערער באמצעות סדרה של מתלוננות שייחסו לו עבירות מין שלה טוען המערער לבין "הרושם" שקלט העד הוא מרחק שלא ניתן לגשר עליו. העד ידע גם לספר על איום שהשמיע מילר כלפי המערער, אלא שגם איום זה איננו מבסס את תיאורית הקשר. וחשוב מכל, אשתו של המערער, השותפה לקשר – הועמדה לדין ובדיעבד הורשעה דווקא על כך שהדיחה עדים לטובת המערער. במהלך הדיון בפנינו, הגישה התביעה את הכרעת הדין בעניינה של מרי שבה הורשעה בכך שפנתה אל מילר וביקשה ממנו להניע אחת המתלוננות בתיק הנוכחי שלא תעיד, או שתספר כי היחסים היו בהסכמה. אם לא תסכים לכך – שתעיד כי המערער רק הטריד אותה ולא אנס אותה. כיון שהסנגור התרעם על כך שהתביעה הביאה נתון זה לידיעתנו (כאשר מדובר בהרשעה שניתנה לאחר הכרעת הדין בעניינו של המערער ולא היתה חלק מהראיות שהיו בפני בית משפט קמא), אני רואה להעיר כי העובדה שמרי הואשמה בהדחת המתלוננות או מי מהן בתיק זה, היתה ידועה גם בבית משפט קמא, הוזכרה גם בסיכומי התביעה ואין בה כל חידוש. בית משפט קמא דן בהרחבה בגרסתה של מרי. הגרסה עברה שינויים בין הדברים שנאמרו במשטרה, לאלה שהושמעו בבית המשפט ובית המשפט סבר כי הדברים בבית המשפט הם "מקצה שיפורים" וניסיון להקל על הגרסה

הספונטאנית שנאמרה במשטרה. במשטרה אמרה מרי כי לא זו בלבד שנודע לה שבעלה בוגד בה עם העובדות הזרות, אלא אף שבשיחת טלפון עמה אימתה מליקה את גרסת האונס, ובאשר למתלוננות נוספות היא אינה יודעת אם המערער אנס אותן או לא. בית משפט קמא העדיף את הדברים שאמרה במשטרה על פני אלו שאמרה בבית המשפט. על פני הדברים – אין סיבה להתערב בהחלטתו המנומקת של בית משפט קמא בנושא זה. מעבר לכך, לענין הקשר הנטען (בינה לבין מילר) אין אפילו חשיבות לשאלה מהי גרסת האמת מבין השתיים.

החשיבות בדבריה של מרי מצויה דווקא באישורה כי ידעה על בגידותיו של בעלה. לא בגידה אחת מקרית, אלא בגידות (ברבים) עם מספר עובדות. וזאת בהתייחס לגרסת המערער שתידון בהמשך.

2. הדרך בה נחשפה הפרשה כולה בפני המשטרה, יש בה משום השתלשלות עניינים הגיונית שאף היא אינה עולה בקנה אחד עם הטענה כי מדובר במתלוננות "מגויסות" על-ידי מילר (כחלק מן הקשר בינו ובין מרי). תחילתו של הגילוי הוא בכך שיעל מולי (עדת תביעה 6, שהיא כזכור נכדתה של אישה בה טיפלה מליקה באותה עת) הבחינה בכך שמליקה בוכה והתעניינה מדוע היא בוכה. מליקה סיפרה לה כי היא נאנסה על-ידי המערער וכי הוא הטריד אותה בעבר ועדיין מטריד אותה. יעל היא אכן קרובתו של מילר. מילר סיפר לבנו השוטר את הדברים שנודעו לו מפיה של יעל. מילר גם יצר קשר עם העיתונאית הדס שטייף וזו האחרונה המליצה בפני המתלוננת מליקה להגיש תלונה במשטרה. מכאן ואילך עבר העניין לחקירת משטרה. חוקר משטרה - הוא שאיתר את המתלוננת מרים זיארד וכן את המתלוננת הנוספת פתיחה. עצם העובדה שמתלוננות אלו אותרו על-ידי החוקר, מוציאה מכלל אפשרות כי מדובר בקשר שנקשר ובתיאום ביניהן להביא להרשעת המערער. מעורבותו של מילר שהתבטאה בהכנסתם של כל הגורמים שפורטו לעיל אין לה ולא כלום עם הטענה שהמתלוננות בדו דברים מליבן. על פני הדברים למתלוננות הנוספות פרט למליקה (שניהלה מערכת יחסים אינטימית עם מילר), לא היה גם כל מניע לכך.

3. העיתונאית העידה על ההתרגשות שבה היו מצויות שתי המתלוננות אותן ראינה בשעה שחשפו בפניה את סיפורן ולדבריה הן בכו "אחת אפילו לא יכלה לדבר היא היתה כל כך ...". (עמ' 718 לפרוטוקול). מצב נפשי קשה בשעת חשיפתה של עבירת מין גם אם אין מדובר בסמוך לאחר ביצועה של העבירה הוכר זה מכבר כסיוע לעדותה של קורבן עבירת המין, כפי שציין גם בית משפט קמא (וראה לענין זה: ע"פ 1121/96 פלוני נ' מדינת ישראל, פ"ד (3) 353), שעל כן יש בעדות זו תמיכה נוספת בעדותן של אותן מתלוננות. הסנגור מלין בהקשר זה על כך שבית המשפט התעלם

מתוכן הכתבות שפרסמה העיתונאית ואשר נכתבו על סמך הדברים ששמעה מהמתלוננות. חלקים מן הגרסה שהושמעה לפחות על-ידי אחת משתי המתלוננות אותן ראינה העיתונאית, לא מצאו ביטוי בכתבה כאשר העיתונאית עמדה על כך שהדברים הוקלטו ונכתבו על סמך הדברים שהוקלטו. בית משפט קמא לא ראה להתייחס לתוכן הכתבות משום שהקלטות לא הומצאו והכתבת ציינה כי היו קשיים בתקשורת בשל בעיות שפה. לטענת הסנגור – ההשוואה בין הכתבות לבין דברי העדות בבית המשפט, מצביעה על פערים ניכרים בין הגרסאות שנשמעו וממילא – לכרוסום במהימנותן. לפיכך – שגה בית המשפט כאשר סרב כאמור להסתמך על תוכן הכתבות. גם בכך איננו סבורים כי יש מקום להתערב. החלטה מסוג זה, היא פונקציה של התרשמות הערכאה הדיונית השומעת ורואה את הנפשות הפועלות. רשאי היה בית המשפט לסבור כי בהיעדר הקלטות, לא יהא זה בטוח ואמין לסמוך על הכתבה כמקור השוואה, בהתחשב באותם קשיי תקשורת ומשעשה כך – יש לכבד את החלטתו.

סוף דבר בנושא הקשר וגרורותיו:

בית משפט קמא היה ער לקרבת המשפחה בין מילר לבין יעל מולי, היה מודע לחלקו של מילר בהכנסת העיתונאית לתמונה, לסכסוך בין מילר לבין המערער, לקשר המשפחתי בין שתיים מהמתלוננות ולכל אותם נתונים נוספים עליהם מצביעים הסנגורים, בדיעת כל אלה דחה את תיאורית הקשר. לא ראינו סיבה להתערב בממצא זה. לא הוצגו ראיות לקיומן של קשר – כל הנתונים דלעיל הם בבחינת תמרורי אזהרה להם יש ליתן את הדעת אולם הם אינם מצביעים על קשר. משכך – האמון (המנומק) שנתן בית המשפט במתלוננות אינו לוקה באי סבירות.

4. לא מצאנו ממש גם בטענה בדבר מדיניות של "איפה ואיפה" שבה נהג בית משפט קמא בהתייחס לעדות המתלוננות מחד גיסא והמערער מאידך גיסא. הסנגורים טענו כי בית משפט קמא "נתלה בסיבות קש" שלא להאמין לעדי ההגנה. על דרך המחשה קונקרטית לאותה מדיניות של איפה ואיפה והיתלות בסיבות קש, הפנו הסנגורים בהודעת הערעור לעדותו של העד אלעד אטיאס שהוזכרה כבר לעיל. אטיאס העיד כי שמע את מילר מאיים על המערער (כשהאיום, לטענת הסנגורים, מהווה ראייה לקיומו של הקשר). אליבא דהסנגורים "כל הקטע הזה נשמט מעיני בית המשפט ואין לו זכר בהכרעת הדין. גם דברים אחרים שאמר אטיאס לא נזכרו בהכרעת הדין לא לטוב ולא לרע" (עמ' 2 להודעת הערעור). ולא היא. בית משפט קמא התייחס לעדותו של אטיאס וסבר כי "עדותו לא מרחיבה את דעתנו ולא תרמה להגנתו של הנאשם". נראה כי מסקנה זו אינה מקובלת על הסנגורים אלא שהיא אינה מבססת את הטענה בדבר התעלמות בית המשפט מעדות עד זה.

ט. בגדר עדויות ההגנה, העדות המרכזית, מטבע הדברים, הינה עדותו של המערער ובכך נעסוק עתה. אין ספק שעדות זו זכתה להתייחסות מעמיקה ולבחינה מדוקדקת. לשיטתי, ההיבט הראייתי הנסמך על בחינתה של גרסת המערער, די בו כדי להביא לדחיית הערעור והדברים יובהרו בהמשך. גרסת המערער השתנתה מקצה לקצה בין החקירה במשטרה לעדות בבית המשפט (ת/11, ת/12, ת/13). מספר הודעות נגבו מהמערער במשטרה ונערכו אף מספר עימותים בינו לבין המתלוננות. במשטרה הכחיש המערער באופן גורף קיום יחסי מין עם מי מהמתלוננות בתיק זה. אין מדובר בהכחשה סתמית אלא בהכחשה מושכלת תוך התייחסות ספציפית ודווקנית לנתוני עובדה שהוצגו בפניו, על סמך גרסאותיהן של מי מהמתלוננות. המערער נשאל במפורש האם הוא חושש לחשוף את יחסיו עם המתלוננות משום שהוא נשוי ותשובתו היתה: "לא חושש". החוקר המשיך ושאל "האם סיפרת לאשתך בעבר שבגדת בה?" תשובה – "כן. סיפרתי למרי אשתי לפני חמש שנים שבגדתי בה". גם בכך לא הסתכמו הדברים בנושא זה). בהמשך הטיח המערער באשתו כי היא זו ששלחה את המתלוננות להתלונן (ראה ת/12 עמ' 4). על רקע האמור לעיל, גרסתו המאוחרת של המערער בבית המשפט לפיה קיים יחסים עם כל המתלוננות בהסכמה, והכחיש את הדברים משום שלא רצה לפגוע באשתו, על פני הדברים - איננה מעוררת אמון. קשה למצוא פגם במסקנתו של בית משפט קמא כאשר אמר "...אינני מאמין לו שפני הדברים היו לפי גרסתו הכבושה והמאוחרת". פרק שלם בהכרעת הדין הוקדש לסקירת גרסאותיו השונות והסבריו של המערער לכך ששיקר במשטרה. בין היתר, דחה בית משפט קמא את דבריו של המערער כאילו לא הבין את משמעות האישומים שהוטחו בו. בלשונו של בית משפט קמא: "אני דוחה טענה משונה זו מכל וכל. הנאשם נחקר במשך שעות רבות במשטרה בעודו עצור כאשר חוקריו מבהירים לו מהן העבירות החמורות שהוא חשוד בביצוען. בתחילת האמרה ... אומר הנאשם שהבין כמה מדובר והוא מכחיש מיד את הדברים ואומר שזו עלילה". איננו יכולים אלא להצטרף למסקנתו של בית משפט כי מדובר אכן בטענה משונה. המערער הוא אדם מן הישוב – מנהל חברה ליבוא עובדים זרים וחזקה עליו שהבין היטב את הסיטואציה שהוא נמצא בה ואת חומרת החשדות המוטחים בו. בית משפט קמא התרשם כי מדובר "באדם ערמומי, ערני ופיקח מאוד..." ואף זוהי מסקנה המתיישבת עם חומר הראיות שהיה בפניו, שלא לדבר על היותה חלק אינהרנטי מתפקידה של הערכאה הדיונית, קרי: התרשמות מהעד העומד בפניה.

י. באשר להיבט הראייתי: גרסתו המאוחרת של המערער, כשהיא ניצבת לצידן של גרסת המתלוננות, מקימה את המבנה הראייתי המכונה "שטר ושוברו בצדו", בהתאם לפירוט כדלקמן: המערער תומך בגרסתן של המתלוננות באשר לעצם קיום יחסי המין בינו ובין כל אחת מהן. הגרסה המאוחרת, קרי: כי מדובר ביחסי מין

בהסכמה – נדחתה ללא קשר לגרסת המתלוננות וזאת בשל המהפך שעברה (מהכחשה כוללת להודאה בקיום יחסי המין) כאשר ההסבר למהפך זה נדחה, כפי שהוסבר לעיל. לפיכך, נותר "השטר" שהוא שלד גרסתן של המתלוננות בדבר עצם קיומם של יחסי המין. "השובר" - שהוא הטענה כי קוימו יחסי מין בהסכמה נדחה, כאשר הדחיה היא לא בשל מהימנות גרסתן של המתלוננות אלא משום שגרסת המערער בפני עצמה אינה אמינה. בע"פ 636/82 בן עזרא נ' מדינת ישראל, פ"ד לח(1) 51, הפנה כבוד השופט בך לדבריו של השופט של השופט זילברג בע"פ 23/58 וכך נאמר:

"השופט זילברג קבע באותו פסק-דין, כי עדותו של המערער הייתה בבחינת "שטר ושוברו בצדו". "השטר" הוא זריקת האבן ושמיעת הצעקה, ו"השובר" - זריקתה בכיוון אחר, שלא כלפי הילד הנפגע. משנדחתה טענת המערער בדבר זריקת האבן בכיוון אחר, וזאת לא בשל מהימנות גרסתו של הקטין בלבד אלא מפני שגירסת הנאשם "נמצאה PER SE, מבחינת עצמה" בלתי מהימנה, הרי ש"נשבר" שוברו של השטר, והחלק הראשון של עדות המערער, קרי ה"שטר", יכול היה לשמש ראיה מסייעת לעדותו של הקטין."

לענייננו – כל הראיות עליהן הצביעו הסנגורים לענין כרסום במהימנותן של המתלוננות, גם בהנחה שמדובר בראיות אמינות ובעלות משקל - יכולות היו, במקרה הטוב, לתמוך בגרסה קיימת לפיה התקיימו יחסי מין בהסכמה אלא שגרסה כזו למעשה אינה קיימת. את השלד היתה אמורה לספק גרסתו של המערער זו - כאמור נדחתה ובדין כך.

על רקע האמור לעיל, הבדיקה הפרטנית של הטענות שהועלו ביחס לכל אחת מהמתלוננות – מיותרת. עדיין, כדי שהתמונה תהיה שלמה אני רואה להתייחס בקצרה לעיקרי הטענות בהקשר זה.

יא. באשר למליקה – אחת הטענות המרכזיות היתה כי גרסתה באשר לאונס שאירע דקות ספורות לאחר שירדה מהמטוס שהובילה ארצה – אינה הגיונית. בדיעבד – לאחר שחזר בו מטענתו כי לא היו יחסי מין בינו ובין מליקה, לא התכחש המערער לקיום יחסי מין מיד לאחר שירדה מן המטוס, אלא שלטענתו מדובר ביחסים שקוימו בהסכמה. ויותר מהסכמה. מליקה למעשה חיזרה אחריו: "היא אמרה שהיא אוהבת יהודים. יוצאת עם יהודים. אני הבנתי שהיא רוצה אותי. רוצה לשכב איתי. זה מה שהבנתי". על גרסתה של מליקה לפיה נאנסה מיד עם רדתה מהמטוס מתחו הסנגורים ביקורת קשה והיא לוקה לדעתם באי סבירות וחוסר הגיון. המעט שנוכל לומר הינו, כי

טענתו הנגדית של המערער כאילו חיזרה אחריו מליקה עוד בטרם הניחה את כפות רגליה בארץ, על פניה מעוררת תהיה ואינה עומדת במדדי הסבירות וההיגיון הנזכרים. בכך אמרנו כי משנדחתה על-ידי בית משפט קמא אין להתערב בכך. בית משפט קמא הפנה לחלקים מסוימים בגרסת המערער העולים בקנה אחד עם גרסתה של מליקה באשר לאונס הראשון, כגון: סטיה לתוך הפרדס והדרישה כי לא תספר דבר לאחיותיה. מדובר בנתונים שעל פניהם מתיישבים יותר עם גרסה של אונס מאשר של קיום יחסי מין בהסכמה ובכך חיזוק נוסף לגרסתה של מליקה. משנתקבלה הגרסה כי תחילת היחסים באונס, ממילא אין ממש בטענה הכוללת בדבר קיום יחסים בהסכמה. לא היתה בפני בית משפט קמא גרסה בדבר קיום יחסים שתחילתם באונס וסופם ברצון.

יב. באשר למרים - השתלשלות הדברים שהביאה לפנייתה של מרים למשטרה מסבירה את השיהוי בתלונתה וזהו למעשה הפגם העיקרי עליו הצביע הסנגור. מעשה התקיפה המינית שייחסה מרים למערער היה מינורי. בכך יש משום תשובה לטענה נוספת של הסנגור באשר לכך שאפשרה את הבאתה של אחותה מליקה באמצעות המערער, חרף התקיפה המינית שספגה היא מידיו. מרים העידה בבית המשפט כי "מה שהיה לי עם ז'ק לא נחשב. הוא לא עשה לי כלום... אצלנו נהוג במרוקו ולא קרה כלום אז לא קרה כלום לא רואה בזה עניין" (עמ' 13 ו-26 לפרוטוקול). משזוהי השקפתה של מרים אין תימה בכך שלא מנעה את הבאתה של אחותה. במיוחד כך, כאשר עמדת הפתיחה הראשונית היא עמדה של מצוקה שמכתיבה מלכתחילה את בואן של האחיות ארצה כדי למצוא פרנסה.

יג. באשר לאיטו: בא-כח המערער שפכו אש וגופרית על גרסתה של עדה זו. איטו הובאה על-ידי מרי לדירת סבתה של יעל שבה שהתה מליקה, על מנת שתלווה למליקה ויעל לצורך הגשת התלונה במשטרה.

בדיעבד העידה יעל מולי כי לאחר עדותה של איטו בבית המשפט, התקשרה אליה איטו וביקשה כי תשקר באשר לנסיבות היכרותן. מקובל עלי כי עדותה של יעל בנושא זה – מעוררת סימני שאלה ומן הראוי היה להבהיר נושא זה עד תומו ולו גם על-ידי קריאתה החוזרת של איטו לדוכן העדים. עדיין – לא נראה כי יש בכך כדי להביא למסקנה שגגה בית משפט קמא משהחליט לקבל את גרסתה הבסיסית בנושא תקיפתה המינית על-ידי המערער.

מכוון אחר – זכתה עדותה של איטו דוקא לתמיכה. העד בזהדנה העיד כי איטו סיפרה לו בזמן אמת שהתנגדה לקיום יחסי מין עם המערער. הסנגוריה ניסתה לפרש

אמירה זו כאילו ההתנגדות היתה רק לקיום יחסי מין בחודש הרמאדן – אלא שפרשנות זו היא מאולצת, ולא משקפת את מלוא גרסתו של בודהנה.

באשר לפתיחה – הנתון הראוי לציון לגביה הינו כי לא הובאה כל ראייה לקיומו של קשר כלשהו בינה לבין המתלוננות האחרות ועל פני הדברים היא לא הכירה אותן. עובדה זו בפני עצמה משמיטה את הקרקע תחת הטענה כי כל המתלוננות מכירות זו את זו ופעלו בשרותו של מילר ומטעמו.

סוף דבר

יד. נסיים באשר התחלנו. הכרעת הדין בתיק זה מורכבת רובה ככולה מקביעות מהימנות שעליהן הושתתו ממצאיו של בית משפט קמא. לא עלה בידי הסנגורים להצביע על ראיות משמעותיות שיש בהן כדי לכרסם בממצאים אלה. כל הטענות שהועלו על-ידי הסנגורים ובכללן: הקשר שנקשר בין מילר לאשת המערער, גיוס המתלוננות ותיאום גרסאותיהם וההסברים לשינוי הקוטבי בגרסתו של המערער - נבחנו בקפידה ודחייתן מנומקת כדבעי. משקרה גרסתו של המערער באשר להסכמתן של המתלוננות, הרי עצם הדמיון בגרסאותיהן יוצר ראייה נוספת על דרך "מעשים דומים" וראיה זו מצטרפת אל מכלול הראיות המוצקות שהיו בפני בית משפט קמא.

לפיכך, אציע לחבריי לדחות את הערעור לעניין ההרשעה.

טו. באשר לעונש. בדיון בפנינו הסכים הסנגור כי אם אכן ביצע המערער את המעשים המיוחסים לו הרי שהעונש הוא בתחום הסביר. לא בכדי אמר הסנגור מה שאמר. מדובר בארבע מתלוננות שעברו כולן תקיפות מיניות – קשות יותר וקשות פחות, לרבות מספר מעשי אונס. גם למיהותן של המתלוננות בתיק השלכה לענין הענישה. מדובר "בפלח שוק" שאינו ממהר להתלונן ודווקא משום כך הוא זקוק להגנה מיוחדת. התנהלותן של המתלוננות בתיק הנוכחי מאששת מסקנה זו. המערער ניצל את מעמדו ואת תלותן של המתלוננות בו כדי לבצע את זממו. לפיכך, העונש הוא מידתי, ראוי, ואינו מצדיק את התערבותנו.

לפיכך – אם תישמע דעתי ידחה הערעור על שני חלקיו.

ש ו פ ט ת

הנשיאה ד' ביניש

אני מסכימה.

ה נ ש י א ה

השופט א' רובינשטיין

אני מסכים.

ש ו פ ט

הוחלט כאמור בפסק-דינה של השופטת ד' ברלינר.

ניתן היום, ז' בניסן התשס"ז (26.3.07).

ש ו פ ט ת

ש ו פ ט

ה נ ש י א ה